

Sygn. akt III KO 24/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie skazanego **A. M. W.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 7 czerwca 2017 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt II A Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 czerwca 2011 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany A. M. W. pismem z dnia 12 marca 2017 r., po raz kolejny (już piąty), wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 marca 2012 r., sygn. akt II A Ka (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia z dnia 30 czerwca 2011 r., II K (...), którymi to orzeczeniami m.in. za dokonanie zbrodni z art. 148 § 1 k.k. został skazany na karę 15 lat pozbawienia wolności. We wniosku skazany tym razem podniósł naruszenie art. 6 Konwencji o Ochronie Prawa Człowieka i Podstawowych Wolności, prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu poprzez brak złożenia przez jego obrońcę w toku rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy w T. wniosków: o losowanie składu sądu oraz o to, aby rozprawa toczyła się od

początku ze względu na przerwę trwającą ponad 7 miesięcy. Nadmieniał przy tym, że brak złożenia przez niego sprzeciwu co do dalszego prowadzenia postępowania wynikał z braku znajomości prawa oraz z przyjmowania leków psychotropowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść przedmiotowego wniosku skazanego oceniana w kontekście przepisów procesowych regulujących instytucję wznowienia postępowania determinuje przekonanie o konieczności odmowy przyjęcia tego wniosku bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania złożonego równocześnie przez skazanego wniosku o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w niniejszym postępowaniu wznowieniowym.

Uzasadniając to przekonanie przede wszystkim należy podkreślić, że wznowienie postępowania jest środkiem nadzwyczajnym, przysługującym od orzeczeń prawomocnych, czyli takich, które najczęściej były już przedmiotem kontroli instancyjnej. Z tej racji środek ten jest dopuszczalny tylko w wyjątkowych, ściśle określonych prawem przypadkach (art. 540-540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.).

To między innymi uznać należy za powód, dla którego ustawa w art. 545 § 3 k.p.k. obliguje sąd do odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od obrońcy lub pełnomocnika bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności wynika jego oczywista bezzasadność. W orzecznictwie słusznie zauważa się, że zastosowanie art. 545 § 3 k.p.k. nie następuje po merytorycznym rozpoznaniu wniosku, ale jedynie po jego zbadaniu o charakterze *quasi*-formalnym, wstępnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (zob. postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15; postanowienie SN z dnia 6 października 2015 r., V KO 56/15). Trafnie też przyjmuje się, że oczywista bezzasadność wniosku, która jest podstawą zastosowania art. 545 § 3 k.p.k., wynikać może m.in. z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Choć skazany podał we wniosku szereg okoliczności, które jego zdaniem skutkują wadliwością wydanych względem niego wyroków, to żadna z nich nie należy do podstaw wznowienia postępowania określonych w art. 540-540b i art. 542 § 3 k.p.k. Taką podstawą nie mogą być okoliczności podniesione przez skazanego. Skład Sądu został wyznaczony zgodnie

z zasadą z art. 351 § 2 k.p.k., wobec braku wniosku w przedmiocie losowania. Z kolei, jeśli chodzi o prawo do obrony, to nie doszło do sytuacji, o której stanowi art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. (co zresztą stanowiłoby podstawę do wznowienia postępowania z urzędu), a mianowicie braku obrońcy w razie obrony obligatoryjnej. Nadmienić należy, że w protokole rozprawy z dnia 16 maja 2011 r. odnotowano, że strony nie sprzeciwiają się prowadzeniu rozprawy w dalszym ciągu (k. 2517 v., tom XIII). Brak złożenia przez obrońcę takiego sprzeciwu, jak również brak złożenia wniosku o losowanie składu orzekającego, nie stanowią okoliczności uzasadniających wznowienie postępowania, w świetle przywołanych wyżej ustawy procesowej przepisów regulujących – jedynie dopuszczalne – podstawy wznowienia. W takim stanie rzeczy wniosek skazanego jawi się jako oczywiście bezzasadny, co czyni koniecznym decyzję o odmowie jego przyjęcia bez uprzedniego wyznaczania obrońcy z urzędu celem badania podstaw wznowienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.